

virke på de fleste magpier havde jeg læst, men åbenbart ikke på denne.

Jeg overnattede på Hotellet i Snowtown, en lille hensygnende by, ca. 150 km nord for Adelaide. Her havde Australiens værste seriemorderhistorie udspillet sig for få år siden. Faktisk kørte sagen stadig sidst, jeg var der, hele historien kan ses her:

<http://www.crimelibrary.com/serial2/snow/>

Det er spændende læsning, hvis man er til den slags.

Hotellet virkede, som havde det sovet tornerosesøvn de sidste mange år, blandt andet lå der 9 år gamle ugeblade i tv stuen, og alt var luvslikt. Tv-stuen indeholdt desuden 3 tv-apparater, men kun et kunne bruges til sit oprindelige formål, et andent blev brugt som tv-bord. Man stablede vist bare et nyt oven på det gamle, når det gik i stykker!

Mit kammer lå på første sal for enden af en lang gang og havde udsigt til den nedlagte bank, der havde spillet en så kedelig rolle i mordersagen.

Byens historie in mente var det en lidt spøjs samtale, jeg havde med en rullestolsbruger i baren under aftensmaden. Han blev ved at snakke om, hvor modig han syntes jeg var, sådan at cykle Australien rundt alene, og om ikke jeg var bange for at blive stukket ned! Jeg syntes, det blev lidt underligt efterhånden og sørgede for tilfældigt at flette ind i samtalen, at jeg var ventet i Adelaide dagen efter af Australian Red Cross, sådan bare for en sikkerheds skyld.

Da jeg senere gik til ro, stillede jeg min cykel foran døren, så den ville vælte og vække mig, hvis nogen prøvede at komme ind. Ret neurotisk set i bakspejlet, og mon ikke det var et stunt fra rullestolsbrugerens side, men i situationen virkede det noget mere realistisk.

Hvorom alting er, så var jeg stadig i live tidligt næste morgen, så jeg drog ud i natten og kunne utroligt nok senere nyde synet af Adelaide by night fra en bakketop ca. 125 km nord for byen!

Adelaide er en meget smuk by og nok værd at spendere et par dage i, men det tillod min tidsplan jo ikke. Uden for byen gik det stejlt opad de næste 9-10 km i det der hedder Adelaide Hills, et meget smukt område, men også ret strabadserende for cyklister. Et par dage senere krydsede jeg så grænsen til delstaten Victoria.

Victoria

Min første overnatning i Victoria var i byen Dartmoore, en uanselig størrelse der dog havde det mest nødvendige: et motel og et grocery. Byen husede tilsyneladende også en kunstner, der havde omdannet en allé af store træer til smukt udførte skulpturer af mennesker og fabeldyr. Nok værd et besøg, hvis man er på de kanter.

Dagen efter svingede jeg til højre lige efter Warrambool og kom dermed ud på Great Ocean Road, en vej der følger kysten og afslører nogle meget unikke udsigter. Den

mest berømte er nok de tolv apostle, som består af 12 klippeformationer, der stikker op af havet tæt på kysten. Og så må vi heller ikke glemme de mange op- og nedkørsler strækningen byder på. Specielt Layers Hill, med sine små 500 meter over havet, trak søm ud.

Fra Princetown til Geelong kørte jeg hele dagen i regnvej, og da temperaturen specielt om morgenen var lav, så hundefrøs jeg, dyngvåd som jeg var. Jeg havde dog en opløftende oplevelse den dag, da endnu en Wedgetailed Eagle lettede lige foran mig, svang sig ud over vejen og lige akkurat fik højde nok til at glide over en bil, der kom kørende. Havde det været en lastbil, var den blevet dræbt. Disse store fugle er vildt imponerende at opleve på tæt hold.

Fra Geelong havde jeg oprindeligt planlagt at tage færgen over til Portsea for at undgå Melbournes trafikhelvede. Det havde der dog været nogle indvendinger imod indturens start, da jeg så ikke kunne påstå, jeg havde cyklet hele vejen rundt.

Så for at lukke af for eventuelt senere "snak" besluttede jeg at svinge op omkring Melbourne alligevel. Jeg vil ikke trætte jer med mine kvaler med den by, kun et godt råd! Skulle I komme kørende på cykel på den strækning, så husk, når I ikke længere må køre på freewayen, at blive på venstre side af freewayen!! Så vil I undgå en masse af de kvaler, jeg i min uvidenhed påførte mig selv.

På strækningen Warragul – Moe blussede min skræk for Magpier op på ny, da jeg blev angrebet voldsomt 7 gange på kun 25 km. Disse fugle er ret store at få flettet ind i hjelmen, og de fleste kom med sådan et knald, at hjelmen røg ned i panden, som regel 2-3 gange pr fugl. En kom uventet fra siden og knaldede hårdt på, men kom ikke igen, så jeg forlystede mig med tanken om, at den nok havde slået sig slemt på hjelmen! Så ka' den lære det!!

Det gik mig dog en del på nerverne. Jeg ventede hele tiden at blive angrebet, og beretninger om folk, der havde fået ørene hakket til blods og øjne ud, havde jeg i baghovedet.

Da jeg ankom til Sale faldt jeg i snak med en anden cyklist og spurgte, om han kendte et godt råd mod Magpier? Han kunne berette, at han aldrig selv var blevet overfaldet, men havde set andre blive det, og han kendte ikke andet råd end at ignorere fuglen og se at komme ud af dens territorium.

De sidste 5 dage af turen gik igennem meget bakket terræn, og da jeg til sidst kun havde 600 km op til Sydney, normalt en 3-dages tur, besluttede jeg at geare lidt ned og bruge 4 dage på strækningen. Jeg ville så komme ind på dag 69, og det kunne jeg fint leve med. Med 528 km tilbage til Sydney kom jeg ind i delstaten New South Wales, som jeg oprindeligt var startet ud i.

New South Wales

Bakkerne trak store vekslere på de reste-

rende kræfter, da de som regel gik stejlt op og lige så stejlt ned igen til en bro. Her var man nødt til at bremse helt ned, da der som regel var en kant mellem vej og bro, der kunne smadre hjulet.

Wollongong, små 90 km fra Sydney Operahus, blev sidste overnatning på turen.

Næste morgen, torsdag den 31. august, startede jeg for første gang på turen ikke ud i mørke, men modtog kl. 8 morgen min gode ven Lars Bording på jernbanestationen i Wollongong. Han havde tilbudt at følge mig de sidste km ind til Sydney Operahus, og jeg var virkelig glad for at få selskab efter godt 2 måneder alene.

Jeg slog nu al navigation fra og lod mig føre. Jeg havde til Australian Red Cross annonceret vores ankomst til kl. 13.30 eftermiddag, så vi ville have rigelig god tid til de små 90 km, der resterede. Dejligt at kunne tage den med ro!! Ydermere havde Lars sagt, at terrænet fladede noget ud mellem Wollongong og Sydney!

Da vi kom til Waterfall, med ca 40 km tilbage, havde vi passeret et utal af små bakker og 2 store, hvoraf den sidste af mig på stedet blev døbt Mount Bording. Denne Hr. Bording måtte indrømme, han vist aldrig havde cyklet her før, og at det med at terrænet ville flade ud nok først kom senere!

Da vi med sveden haglende ned af os stod og fik pusten på toppen af Mr. Bordings bjerg, kom Eugen Schilter os i møde, det er ham, der har verdensrekorden, og fulgte med det sidste stykke ind.

Der var brugt alt for meget tid i bakkerne, og nu skulle vi op på den store klinge for at nå til Operahuset i tide. Igen lod jeg mig bare føre og kunne fuld af beundring følge de to og deres krumspring i den stærke trafik, til tider på tværs af 3-4 vognbaner, her var det bare med at hænge på!

Vi ankom til Operahuset kl 13.23, og efter lidt fotografering fortsatte vi til Red Cross Bloodservice.

Der blev vi modtaget af personale fra Australia Red Cross Bloodservice og flere andre, bla. Zanne Jappe Mallett fra Radio SBS i Australien, der havde lavet telefoninterviews med mig undervejs, der så var blevet sendt ud over SBS radio.

Australia Red Cross Bloodservice var vært ved et traktament med sandwicher, og efterfølgende blev jeg interviewet af SBS radio.

Turen er slut, og jeg kan se tilbage på 69 begivenhedsrige dage med op og nedture. Men i det store hele gik turen lettere end forventet, mest fordi der ikke var så varmt som sidst, og fordi jeg ikke følte mig så presset denne gang.

Jeg fik cyklet 14.492 km på de 69 dage, med et snit på 210 km om dagen.

Er man interesseret i at læse alle detaljerne fra turen, så som billeder/dagsmarcher/temperaturer/priser på overnatning mm, kan man klikke ind på min hjemmeside: www.lonebiker.dk